

Bodó Csiba Gizella

A SZÉPSÉG
ÖRÖMHÍRE

B
CSG

Bodó Csiba Gizella

A SZÉPSÉG
ÖRÖMHÍRE

Bodó Csiba Gizella

*A SZÉPSÉG ÖRÖMHÍRE
2015*

*Illusztráció:
Bodó Csiba Gizella
fotói*

Minden jog fenntartva

PDF-es változat: Baranyai Attila

2011. április 18.

„Jegyezd meg jól a dátumot” – szolt az üzenet!
És így folytatódott

A SZÉPSÉG EVANGÉLIUMA

MA fénykönnnyek fényesítették meg a frissen kibújt leveleket a nyírfán. Átfolytak az ég kékjén, fénygyönggyé váltak, csillogtak sziporkázva. Ringatóztak a szellő libegtette friss hajtásokon, kigöngyölték a még egymáshoz simuló lemezeket.

Ujjongás volt minden mozdulata a faleveleknek. Mint a mosolygó kisgyermeknek, akinek jár keze, lába a boldogságtól, ahogy föléje hajol Anyja, Apja. Most ez történt a fákkal is; föléjük hajoltak. Ujjongott minden rezdülése. Bókolt, integetett minden és mindenki felé! Az örömkönnnyes, fénycsókos délután glóriát festett a Tavaszra!

Egy fiatal madár csacsogása dicsérte, s rezeitette át ezt a fényjátékot és mozgáskombinációt amit a nyárfa táncolt, remek koreográfiára. A hang olyan tiszta, csengő örömdal volt, hogy a nyírfalevelek mozdulatlanná dermedtek. Egész létükkel figyeltek, hallgattak a faágak. Olyan finom, légies volt ez a szóló, hogy szinte remegett minden a gyönyörűségtől.

A kismadár örömujjongó dallamcsivitelése is a Tavasznak szolt. Leróttá háláját Tavaszoltár előtt, torka aranyrögeivel gurgulázva.

*

Tavaszkék!

*Tudod hányféle szép a kék?
Kék, mint tavasszal húsvéti ég,
Kék, mint az elmélyült óceán,
Ég és víz ott ragyog egymás homlokán.*

*Ég-kékben elhúz egy fémmadár.
A víz fölé leszáll egy fehér sirály.
Mindkettő röptet ezüstfonalat,
Bodroznak felhő és víz fodrokat.*

*A Teremtő „csak” Szépet alkotott!
Nézd meg sima, faragott arcotok!
Mindenben ott az Üzenő-KépMás!
Sárból égetett, vagy gyémánt-csiszolás!*

*Mindegy, hogy lián, vagy leguán,
Kinyíló kelyhű fekete tulipán.
Mindegy, hogy kőszirt, vagy csipkebokor,
A Teremtő ott él,
ragyog mindenben mindenhol!*

EZT AZ ÖRÖMHÍRT HALLOTTAM, LÁTTAM, ÉREZTEM – 2011. április havának 18. napjára virradóra

TUDTAM; közeleg a Szépség korszaka...- hajnalodik

*„A Szépség lesz az új Evangélium” - talán jól emlékszem, jól idézem? - Dosztojevszkij írta ezt, ha igen, annak már jócskán elmúlt száz esztendeje.
Szépség! Sok millió lelki vaknak nyitja majd meg a szemét egy különös ragyogás; a felismerés!
Rútság, szenny és szemét - száz éves uralmad lejár!*

A Fény-Kapuit nyitogatja egy új szellemiség; a Szépség korszaka következik! (Sötét csaták után!)

Eleged kell, hogy legyen a gondolat okozta, a szó adta, a cselekvő ember megvalósította romboló, pusztító, léleksorvasztó mérhetetlen szennyözönből! Eleged kell, hogy legyen!

A fű ugyanis most is sarjad tél végén, virág is bújik hó alól, kinyílik káprázatos pompával napcirógatásra. Madarak örvendenek gyönyörű dallammal, nyújtózó fák ágain köszöntve a friss leveleket, a kobaltkék eget. Sűrög-forog kövek között a kék hegyekből érkező hűs, tiszta patak. Tükrében illeg a gyenge nád, kalapot emel a szépség előtt a keserűlapu, amikor a vizeztükréből a bájos őzgida visszatekint csodálkozóan.

Ezek a szépségek itt vannak idők kezdetétől.

*Örömmel alkotott szépségek, a mi örömkre teremtve!
S mi már nem örülünk. Nem látjuk a mérhetetlenül sok erő- és örömforrást.*

Rohanunk mint a mérgezett egerek, s telve lelkünk, szívünk, gyomrunk a mérgeinkkel. Ez ébreszt, ez uralja napunkat, s ezzel térünk nyugovóra.

Méreg – ködös, szmogos, átláthatatlan reggeleken. Mosoly nélküli elrohanással, fáradt, kalandozó, gondokkal telt elmével. Szemetes kukák szétszórt tartalmát lépjük át álmosan, zsúfolt járművön szorongva feszülünk egymásnak visszafojtott indulattal, vagy egykedvű érzéketlenséggel sótlanul, szótlanul. Eldobjuk a cigarettát mielőtt felszállunk napunkra, s lábnyomunk hulladékot hagy mindenhol, eldobott zacskók, kiürült palackok sodródnak mellettünk, nyomunkba erednek.

Maszatos, összekarcolt, festékekkel fújta ablakokon nem nézünk ki házakra, kerítésekre, kapukra, mert torz, idéetlen ákom-bákomokkal, vad színekkel bemázolt szennyfoltok csupán. Talán egy szennyfolt-folyam miatt nem nézünk egymás szemébe sem. Lehet, bántja

saját lelkiismeretünket, hogy a tegnap tisztára megszelt házfalak reggelre ismét egy tobzódó, nyelvet nyújtó „romboló” által beszennyeződtek. Ahogy egy dúlt, sötét gondolat apríthatta a buszmegálló üvegfalait is hatalmas üvegcserep halmazzá. Mindez Tiéd volt, az enyém, a Miénk.

Napközben dolgoz végezve araszolsz a kígyózó kocsi-sorban. Ha lassításra vagy kényszerítve dühös arc mered rád a másik járműből. Jó, hogy nem látod sajátodat. Jó, hogy nem látjuk egymás gondolatát!

A gondolat ott van kifeszítve óriás plakátok szörnyű erdején. Hogy állhassanak, talán fákat vágtak ki, talán madártanyás, kákás tavat töltöttek fel. A gondolat ott van a TV-műsorok szennyáradata mögött, a filmek gyilkosságot, pedofiliát, rablás-trükkjeit „nevelő” kokkáiban. Ott a híradók „kék-fényt” túlszárnyaló, sötét emberi tetteinek pörgetésében.

A gondolatok a pénz körül, a megélhetés körül, az adósság körül, a megtorlás körül forognak!

A szó ettől ideges, ingerült, feszült, durva, vagy elviselhetetlen.

S a cselekvés folyamának ezek a forrásai.

Ezek homályosítják vagy vakítják meg a szemet a Szépségre, teszik süketté a fület a harmónia dallamára, a halk zenére. A dübörgéstől, az örültté hangosodó zajtól a halk szó, a halk muzsika már nem hallatszik! Igaz, a hangos jajszó sem!

Egy évszázad hajtotta magát gyűlölködő gondolataival háborúk borzalmaiba, öldöklő emberirtásba, szőmocsok és szeméthalmozásba, természetrombolásba, erdők, vizek tönkretételébe, a levegő éltető adományának betegé tételébe.

Lejárt! Lejárt! Lejárt a rút, a pusztító, a romboló világ évszázada!

Így folytatva együtt pusztulunk Földünkkel!

*A Föld képes a megújulásra!
Nekünk embereknek, - Embereknek - is képesnek kell
lenni rá! Meg kell újulnunk!
Meg kell látnunk a Szépséget!
A Szépséget, melyeket a kezdetekkor kaptunk! A Szép-
séget, ami ajándék, amit elfeledtünk, elcsúfítottunk,
elpusztítani igyekeztünk!
Nyissuk ki a szemünket!
Nyissuk ki a szívünket!
Fényezzük ki gondolatainkat December gyertyáival!
Gondoljuk át szavunkat, csendesítsük le hangunkat!
Cselekedeteink irányítását adjuk át a Szeretetnek!
A szeretet legyen ami megnyitja szellemünket a Szép-
ségre, ami megnyitja fülünket jóságra, ami segíti cse-
lekedeteinket az adásra, az építésre, a tisztulásra, a
tisztításra, a megelégedett békességre.
Belső Szépségünk ragyogása fog visszatükröződni
Földünk Szépségében!
A Szépség legyen egy Új Evangélium!*

Bp. 2011. december 7.

*Az Első lépcső a SZÉPSÉG – felismerése, felfedezése,
megértése!*

*A Szépség a magában hordozott Ős-alkotás, az Éden,
a Föld, a*

Mennyei Hasonmás!

A spirálban forgó Égi-Földiség,

A Földre pecsételt Égi-Képiség,

A folyókban vibráló Égi-Tejút,

Hegyek gyomrában sötét alagút!

*Minden mi fenti lét,
Lent is adatott.
Minden aranykalászt
A Földön aratott!
Minden Magját a világban szórta el.
Bőséges áldása – hitte, hogy – felemel!
Szépsége felnyíló gondolat,
Úgy alkotott, hogy a sötétség
felett felragyog!
A Fény – A Nap!*

*

A SZÉPSÉG: AZ ÉLŐ ÉLET!

A SZÉPSÉG: a TEREMTŐ felismerése mindenben!

A SZÉPSÉG: a Természetesség

A SZÉPSÉG meglátásával a Szeretetet fogjuk vágni, kérni, adni, s ezáltal megváltozunk, s egy új minőségű élet következik az Embernél.

Ez indul el a Húsvétal!

Magasabb rezgésszintet ér el a Föld és egy újabb formába lép!

*A SZÉPSÉG: az Első lépcső az új felé!
A SZÉPSÉG érzékelése lépcső az új felé!
A SZÉPSÉG meglátása lépcső az új felé
A SZÉPSÉG tisztelése lépcső az új felé!*

Az ember gyönyörködik a dolgok szépségében, míg annyi energiát gyűjt ezáltal, hogy eltölti a mélységes, univerzális, Krisztusi szeretet érzése!

S ezt az energiát tudja visszaadni Mindennek!

- „Minél több szépséget észlelünk, annál inkább fejlődünk.” /írja James Redfield: A mennyei próféciában/

A Szépség közvetít boldogság és öröm energiát!

A Szépség felismerése adja a harmónia szétáradását testnek, léleknek!

A Szépség szabadít meg a sötétségtől, depressziótól, mert észlelése örömen energiát szabadít fel az emberi elmében, s ez beragyogja a testet, lelket, kiárad a környezetre, szétárad minden irányban.

A Szépség elfelejtet, kitöröl minden negatív gondolatot, érzést. (Ha csak egyetlen percre is.) Uralja, uralhatja is a gondolatot és érzést, mint amikor csodálatos vízeséseket nézünk, alázúgó párában. Kanyargó folyót, csillanó fényeivel, Afrika gazdag, végtelen zöld pompáját, legelő állataival. Távol-Kelet különleges kőhegyeit, vizekbe ékelődve, aranyhullámú sivatagokat, kék-szépség gleccsereket a világvégén. Nem feledkezel-e bele a csodálatba, nem felejtet-e napi gondjaid ha ott élsz, ha csak képen, képernyőn látod akkor is? Nem varázsol-e el amikor gyönyörű hangszereket szólaltatnak meg, s azok éteri hangot adnak, hogy vibrál tőlük a levegő, ahogyan képes erre egyetlen madárka hajnali trillázása is? A mozgás szépsége, a tánc, a sport, a gimnasztika ritmusa. Nem állít-e meg egy csodás napkelte, vagy napnyugta? Nem fogja-e meg tekinteted egy megterített asztal, vagy a tenyeredben tartott formás alma, egyetlen szelet kenyér melegsége. Mind Szépség ez! Ami képes eltüntetni bennünk az agressziót, a gonoszságot, a kilátástalanságot. Ha képesek vagyunk meglátni, meghallani, megérezni a Szépség óriási erejű vibrálását akkor már többé váltunk. Elkezdünk gyönyörködni. A gyönyörködés szemlélődés, meditáció, ima. A gyönyörködés ellazít, elcsendesít és /vagy kreatívvá tesz. A gyönyörködés független nemtől, bőrszíntől, politikai, nemzeti hovatartozástól!

A Szépség – Varázslat! A varázslat pedig képes kissé elszakítani a földi gondoktól, anyagi szürkeségtől, lebegtetni gondolatainkat, tekintetünket, átsétáltatni a szivárvány hidakon, hogy a színek mossák le földhözragadtságunk porát. A gyönyörködés még sem kábítószert, nem csinált mámor, hanem szellemünk fürdése a Természet adta csodálatosságban. A Föld, a Világúr szépsége, a Teremtés Szépsége!

Ha a Szépség munkál bennünk, akkor ez fogja építeni, fejleszteni belső és majd külső világunkat is!

Igazság ez! Kimondhatom?

A SZÉPSÉG ÖRÖMHÍRE;

Hogy MINDNYÁJUNKKÉ!

Hogy elérhető ha akarjuk!

Hogy közelében lehetünk mindig, mindenkor és mindenhol, ha az ÉLETÜNKBEN, az EGYSZERŰBEN, a TERMÉSZETESBEN képesek vagyunk észrevenni!

OTT VAN MINDENBEN:

Érkezik - A TAVASSZAL, a KEZDETTEL az újjászületéssel - a Húsvét- REGGELLEL.

Folytatódik - A NYÁRRAL, a DÉLIDŐVEL, a Kalászerlelő - pihenővel,

Majd átballag - Az ŐSZbe, a DÉLUTÁNba - a betakarítás örömébe.

*És tereli a - TÉLi fagyos, elnyújtózó ESTÉKET. A Tél fagy és halál,
de Karácsony is, fordulás is!*

És a Körforgás kezdődik, folytatódik, ahogy a Természet és az Élet is születik, elhal, majd újra kezdődik minden. Újra és Újra!

Az Élet Szépségeinek örömhíre ez a körforgás:

Tavaszi, - Nyári, - Őszi, - Téli,

Születés, - Ifjúkor, - Felnőtt kor, - Szépkor, - Halál.

Keleten, - Délen, - Nyugaton, - Északon egyformán és egyedien!

*Az ÉLET értelme; valami szépet adni, tenni Istennek, Istenért,
azért a gyönyörű világért, életért, amit Ő adott nekünk! Ebből, ezért valamit visszaadni!*

Valami szépet adni - Embernek, Emberért!

1. TAVASZ

A **TAVASZ** a Reggel – a Kezdet, az Újjászületés

A reggel

Az erdő fái között álomszerű ködfátyol úszik maga után húzza, majd elhagyja az éjszakát, s lassan kikúszik a hajnalból.

Harmat gyöngyöket felejt a fűszálakon, s azok reszeltő gyönyörben várják a napfelkeltét, hogy felolvadjanak benne. Pettyes ősuta tekint mézbarna szemekkel a ködfátyol után, mi egy pillanatra elrejtette anyját. A fák reccsenve nyújtóznak a friss ózonban, erdei virágok emelik fel fejüket, jó reggelt köszönnek egymásnak. A fátyol már a folyó felett száll, s a völgyben szétfoslott csipkeként egy borzolóssal ébreszti a vizet. Fehér gém áll a satírozott szürkességben mint egy jel. Majd kitarja a hóvirág-szárnyakat, ég felé emelkedik. Szabadságot surrog a felkavart levegő, a hajlaton előreküldi sugarait a Napkorong s a fehérarany fény megáll mint egy karmester keze két akkord között, s a hajnal és a napkelte találkozásában pillanatok töredékeire mennyi csend borul erdőre, folyóra, rétre, mielőtt elkezdődne a természet, a fenséges természet nagy nyitánya!

*

A reggel:

Hangjai: - Füled; ébred az érkező hangokra, befogadja!

- - kakukk, - kakukk, - kakukk;
- cirr-cirr-cirr-csitti-csitt!

- kakukk, - kakukk, - kakukk!
- zirri-rí, - zirri-rí, rí-rí!
- crr, crr, csitt-csitt, zirri-rí!
- kakukk, - kakukk, - kakukk!
- krúú-krú, - kruk-krú

És persze ott van a felbőgő motor, a kapu csapódás, a kutya ugatás hangja is. De te döntöd el, hogy mi erősödik fel benned.

Ízei; - ébresztik ínyed. A reggel ízei folynak szét Szádban – kávé feketén, vagy kevés édes, fehér habbal és pirítósz, leheletnyi fokhagymával, kamillatea, vagy csak a fogkrém íze, miközben a madarak ébresztőt csivitelnek.

Illatai; - libbenek be az ablakon. Megcsiklandozza Orunkat a jázmin illata, a harmat sejtelmes finomsága, az éji eső illata rátelepedve a fűszálra, ahogy melengetni kezdi a rávetülő napfényt, s árasztja. Friss illatot lehel a hús, hajnali levegő. Még tiszta. A reggel illata a szappané és egy újság nyomdafestékének „fekete” fanyarsága.

A hangok, az illatok megnyitják a Szemet – a tekintet a nyárfa levelein pásztáz, majd követi a fény vonulását a szoba falán, - elkíséri a Hold elfogyását, a Nap emelkedését, átsüt a fenyőágak erőteljes zöldjén, tobozkezdemények remegésén.

És meglátjuk a reggeli szépségeket:

„A SZÉPség benézett az ablak üvegén, majd finoman, erőszakmentesen áthatolt rajta. Arcán a hajnal pírja ragyogott. Bebocsátás kérése elmaradt, talán ezért is pirult el. Az üveglapon kissé megcsúszott, át-

kukucskált már bátrabban egy fehér függöny kockái között, már a fal tapétájának virágain mosolyog, s már kúszik-úszik-lebeg tovább, s egyre erősödő vérnarancs sugárzásával rápillant egy képre, lassan, mintha hosszú, súlyos pilláit nehéz lenne felemelnie, apró részletességgel vonul át a kép sápadt majd sötét felhőin, felragyogtatja a napkeltét rajta, s megmutatja a naplementét is egyben fény-nyalábjai lassú vonulásával. Mint egy gyermek finom, bársonyos keze egy füzet lapjain, amint vezeti a sort, az ABC-t tanulva.”

A SZÉPség fényes ujjá végig simít két vaskos könyv bordáinak arany betűin – komótosan tagolja: „Mindörökkön örökké”.

A könyv fedőlapján áhitattal nézi a Krisztus arc fájdalmasan békés mélységeit, magasságait – a látvány megremegteti s még jobban elpirulva lehajtja fejét. Majd lángra lobbant egy hosszú, karcsú arany gyertyát, mely a két súlyos könyv mellett nyújtózkodik. Egy kerek kis üveg képecskén akad meg tekintete, melyen egyszerű vonalakkal rajzolt angyal tartja az Egy-ség gömbjét az ég felé. Pilleszárny érintéssel végigsimít egy gazella szobrocska büszke, feszes nyakán, majd kérdőkíváncsi fényt villant az ajtófélfára akasztott, vesszőből font csillagra, mely ez érdeklődésre csillám szemcséssel visszakacsint a SZÉPségre.

A SZÉPség egyetlen másodpercre elidőz az általa életre keltett, leheletétől átmelegedett tárgyakon, keres valamit, - fénycsíkjai megremegnek, feszültség érezhető – Keres valamit! Keres Valakit!

Az Igazságot keresi! De az Igazság rejtőzködik!

A SZÉPség fény-lépte elhagyja a szobát!” (* Hajnali fény „ÉG-KŐ” kötet)

Milyen csodálatos felfedezni az ÚJ REGGELT, ami hallható, – ízlelhető, - látható SZÉPSÉG!

A TAVASZ, - A REGGEL - A CSECSEMŐ, a tejillatú gyermek, ki járni kezd. Az első ébredő, aki gügyögésével szundikáló szülőket felébreszt. A gyermek, aki csak játszik, gondja még nincs, gondtalan, hangokat kezd már formálni, Anya, Apa gurgulázza, - kimondta, s repes boldogan.

*

Húsvét táján

*Így Húsvét táján
az égen nyáj vonult,
ezernyi puha, fehér bárány,
s a felhők vonulásán
átsejlett azúr-mezők
szétfolyt tintáján,*

*kirajzolódott Jeruzsálem
kontúrja, a Szikla-templom
arany kupoláján.
Egy kapu a kőfalban,
kétezer éve zárva,
- ahogy tavaszi rügy
pattanása - várja, hogy
kibomoljon, s Kidron
völgyébe omoljon,
amikor megérkezik
az új kor Messiása.*

FELTÁMADOTT A REGGEL!

A FÉNY ÁTVETTE AZ URALMAT!

*– Suhh-Suuhh-Suuuh – szuszog a hőlégballon a fa
koronája felett, majd a láng emeli a magasba a kosa-
rat és a hatalmas kékszínű ballont! Az lassan száll az
ég felé!*

Tavaszi

(Névnapi ajándék)

*A madár csicsérgésébe nem beszélhetek bele,- hisz fi-
gyelmen kívül hagyja.*

*Ahogy a szél mozgását sem irányíthatom, - hiszen fi-
gyelmen kívül hagyja*

*amikor körbefon, felborzol, elsöpör, s ahogy a felhőket
sem állíthatom meg, hisz kinevetnek, ezer formát
vesznek, játékosan más alakot mutatnak minden pil-
lantásomnak, s hirtelen semmivé lesznek, vagy egy
esőcseppé az arcomon,*

S én nem kísérem őket sehova sem,

Csak a szemem,

Csak a fülem,

*Csak orromban maradt illatok vagytok,
Madárricsaj, diófalevél, zápor előtti jó meleg,
Kőtömeg, hol kék-zöld gyík sütkérezett.
Az Angelika forrás távoli csobogása,
Halott fák csontváz-ága,
Mind – mind enyém vagytok,
Ahogy magamhoz ölelem a dombot,
Ingó-kövekkel,
Tó-tükrével,
4 millió évvel,
2 gyönyörű, magas ménnel,
néhány elfutó kutyával,
gyík-fűvel, kamillával,
májusi vasárnap fénnyel,
TESTVÉRREL,
S a Névvél, melyet
Ezer gyönyörűséggel
Ajándékaiként ünneplünk, -
MESTERÜNK!*

A Természet

PÜNKÖSD előtt nagytakarítást rendezett

Felmosó-spongyáit kicsavarta,

az ég alját mosta, mosta

Alábújva a fellegeknek.

Felhórongyait kidobálta,

Zúditotta vizét a fákra,

Ázott a mező, a búzatábla,

Prüszköltek a pipacsok,

A hangyák elbújtak,

madarak csiviteltek, repkedtek

S az eső lemosott minden levelet.

Fényesre sikálta a fákat,

Öntözte gazdagon, a víz kiáradt

Patakok mély árkából,

Zabolátlan kotorta el

A hulladékát mindannak

Mit ember, állat ott hagytak.

Tisztára mosta a házak szemét,

Járdák kövét, víztükörét,

S még munkára fogta a szelet,

Pörgetett egy fergeteget,

Az söpört, terelt, elrendezett,

Kirázott minden szennyeset.

Fák lombjával takarított,

Át-fúvott és meghajlított

Minden lombot, minden cserjét,

Hogy a piszkot eltereljék,

Eső alá elhelyezzék,

Olyan üde, tiszta legyen,

Mint az ég kapuján túli helyen.

Takarított szenvedéllyel

Elkészült egy nap egy éjjel,

S a világ ragyogott reggelre,

Fényes Pünkösöd ünnepre!

Pompázott az ünnep szépsége
Az égnek tiszta kéksége,
A sárgarigó trillája
Hajnal bájos nyitánya.
Égtek pirulva, lázasan
A muskátli, a zöld paraj
Hajlongott a margarét,
Gólyahír nyílt szerteszét,
Pókháló fényes öltését
Motívumok díszíték,
S mint drágakő a csepp eső,
úgy ékel a szálakon,
Finom csipkék a sarkokon,
Kakukkfűre pillangó száll,
Lehelet fehér szárnyakon,
Áttetsző selyem álmokon,
Megérint mint a szerelem,
Öledbe hullik csendesen,
Virágok sárga hímpora,
Szitakötő gyors nászútja,
Ökörnyál táncol dallamot
Egy csigát a háza elhagyott.
Minden örül, ha örülsz,
Minden boldogságot libeg,
Kutyád lábadnál hűséget liheg.
Ballagnak a zarándokok
A Lélek mindent átragyog
Szépség tölti be e fény-napot,
Püünkös, Püünkös, vasárnapod!

(Velece, 2011. Püünkös vasárnap – június)

A tavasz – NYÁR-előbe lépdél, úszik.

A Fény átvette az uralmat! Reggeli frissessége már felszárította a harmatot, melegedve halad a DÉLidő felé, özön tavaszi virágát már kibontotta. A hóvirág már

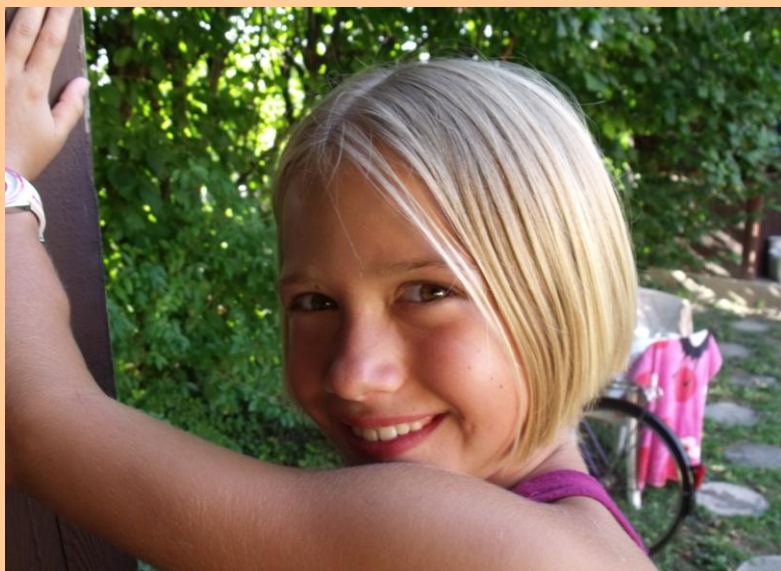
rég elbújt, az ibolya lilasága, illatárja is rejtőzködik a növekvő fűben, ráborult a paraj kerek levele, a pity-pang sárga virága fehér ejtőernyőként emelkedett az ég felé.

Az orgonabokrok súlyos fürtökkel adtak árnyékot kecses gyöngyvirágnak, míg fürtjeit nem színezte rozsdásra a májusvég.

A TAVASZ – a hegyekben elolvadt hó duzzasztó erejét folyókban, patakokban hömpölyögteti. A vizek szilaj vágója, fákat, ágakat, állatokat sodorva magával zabolátlanul. A siheder.

Elúsztak a HALAK, a KOS már a mezőkön jár, követi a BIKÁ, mind hosszabb napok után langyosodnak az éjszakák. A Fiastyúk maga köré gyűjti csillag-csibéit, nehogy elvesszenek a Tejúton.

A tenger kék hullámaiból lassan emelkedik a Nap arany-narancs korongja. Arca ragyog, haja a fellebbező pára, fény-híd a vízen, a horizonton minden fehérben izzik.

2. NYÁR

A NYÁR – a DÉLIDŐ, a delelő Nap, az ifjú FELNŐTT, - a vibráló meleg, a száraz, meleg kezed!

A DÉL– a Tűz – a friss borsóhüvely telt hasa, mint szülés előtt a várandós Anya. Számtalan sorban üldögélő zsenge zöld gyöngyével, sárgarépa kerek szeletei a nap sugarainak mintájával, motívumaival, héjából kibontott új burgonya, az olajszín aránya, a salátafej zöld pongyolájának fodrai – a nyári asztalon – terítő minta, szemnek gyönyörűség a napraforgó virágos viaszosvásznon.

Elcsendesedtek a Reggel madárhangjai.

A hangok most a déli harangból szólnak búgva, déli muzsikaszó – az éter hullámain kísérik a tűz pattogását a bogrács alatt, reccsen a kés, sercen a sülő zsír, kluttyog az üveg szájánál a könnyű, vagy testesebb vörös bor, surrog hozzá apró buborékokkal a spriccer. Összeolvadnak a pohárban hűsen.

A tűz pattog, s pirosan száll az ég felé a lángoló halászlé illata!

Ott vibrál a levegőben az illatok garmadája: a levesé, a kaszált fűé, a párolódó zöldségeké, a száraz tokaji boré, a sör habjának árpa illata, a szaftosan sülő hús felröppenő párája, cseresznyés pite édes, cukros illata. Lehet, hogy papírzacskóban kevés tepertőé, vagy egy fa alatt vörshagyma mellett szeletelt szalonnáé. Egy hamburger erőteljes szaga, nehezen sorolom a többi közé.

Kivirul a muskátli a tüzes naptól, a petúnia illatával ezer darazsat csábít, legyek zizegnek a finom illatok felett, érett kalászos izzó sárgáját ontó földeken, - az erdők árnyai erjesztik a múlt téli avart, a melegedő tavak víz-illata hátán hattyúk ringanak fegyelmezett családi rendben.

A fecskék már kicsinyeiknek szállítják a táplálékot, a szederbokor alatt cica-kölykök játszanak, az iskolának vége, a gyerekek előkapják a kerékpárokat.

A vizekben zajlik az élet, felcsapnak rabló nagy halak, fehér vitorlások tükörképükkel versenyezve siklanak. Hőlégballon a nyári égen, báránnyelű is alig. Az ég tenger színű, a tenger ég színű. Minden ragyog, kévét alkotnak a napsugarak. Az akác elvirágzott, nem illatoz jövő tavaszig. Nap felé tartja arcát a hajléktalan. Homloka és szája szögletének vésett barázdáiban pihenőt tart a meleg sugár, mint a szántóföldek eke nyomaiban.

A NYÁR – Délidő – a jó ebéd; egy tányér gőzölgő leves, sáfrány-sárga színében elvegyül a répa hasábok vöröse, a tyúk-hús mézszíne ahogy lustán úszkál, pöttyöket fest a tányér szélére. A lédús görögdinnye íze, színe, látványa. A friss kenyér illata, majd kevéssel délután egy jó szundikálás a zöld lugasban, egy hintaágy vásznán. Talán izzasztó munka útpályát építve, vagy szolgálatot téve másoknak.

A NYÁR – már az Érett ember; erős, férfias, szabad, vagy érett asszony; termékeny, szerelmes, vagy ki épp életet ad gyermekének!

Duzzadó szépség, teljességében létezik ember, állat, virág, - verejtékszagát, párzás illatát, vadvirág illatát, mit kibocsát egy friss délutáni zápor mossa át!

A forró levegő vibráló, szivárványszínű, vagy délibáb-játékos, ami térdre kényszerítette a gulyát.

A házak zsalui hunyt pillák, árnyékot keres a világ, Földre hajtja fejét kókadtan illatterhes számtalan virág.

Pihenj meg a szépségben, jóllakottan, telten. Betöltött a Szépség! Emésszd meg csendes harmóniában.

A hattyúcsalád a stéghez érkezett. Elöl a hófehér, hatalmas Anya, libasorban a már kifejlődött hét hattyú „gyermek”, már egészen nagyok, de tollazatuk még pelyhes-szürke.

Tavasza óta felnőttek! De a család még szorosan együtt. Az Anyának nagy a tekintélye. Ő dönti el az indulást, a megállást, az irányt!

A sort a fehér, az Anyától valamivel kisebb hattyú Pápa zárja.

Ő vigyázza a Család egységét, - nem lehet elkóborolni, - a leszakadót megvárja, a sorból kiúszót visszatereli, s a sor fejelemzetten, folyamatos locsogással siklik tovább!

Szép Család! Nyári Délután a langyos tó vizében.

A Családok tengerpartokon, hegyek magasában, kiskertek hűvösében nyaraltak, fényképek, videók készültek talán külhoni, hazai szépségekről, majd lassan készülődnek visszatérni a mindennapokhoz, nemsokára kezdődik az iskola.

A nap már korábban búcsúzik, bár az idő meleg, de érkezett a szeptember.

Megnyugtató

*Mediterrán melankóliám tekertem
Olajfa ezüstveretes leveleibe,
Csillag-sárga virágok
Illatkoszorút fontak fejemre.*

*Hullámok csapódtak csücsörítve,
Szülve íves, játékos víz-hegyet,
Lepkeszárny-fátyollal úsztak
Finom vonalú, áttetsző fellegek.
Fénylépcsőkön táncolt a Nap
sugara arcomhoz érkezett,
naphalat rabolt egy süllő
feldobta a vízszagú üzenetet.
Izzadt bánatom a víz kimosta,
Feltöltötte szikkadt lelkemet,
Sirálytaps csattant rikoltva,
az estfüggöny leereszkedett.*

Velence, 2011. május 29.

3.ŐSZ

Az ŐSZ - a DÉLUTÁN – a betakarítás, - NYUGAT, - az Érett Ember.

Lenyugodott a természet!

A kukoricaszárak napszitta színnel várják, hogy levágják, állatoknak téli eleségül. Árok túlpártján, szántóföld szélén, sárgára éretten üldögélnek a tökök. A tarlókon hengerbálák, a szikkadt földeken port ver fel a szántást végző traktor.

Mintha sorokat róna óriás irónnal, úgy alakulnak mögötte a sorminták. Fácánok lépnek bokrok védelmébe, közeledő kocsitól.

Tiszta, fényes még a nap a csendes völgyekben, erdők bíborba, aranya forduló fáin mögött kukucskálva, gyengülő melege arcot simogató.

A Kálvária-dombon a kavicsos utat még nem borítja avar-szőnyeg, a fák még ragaszkodnak leveleikhez, őrzik őrzőn. Virággal folyik a termésköveken, kardvirág sorfal tiszteleg az arra járónak, a fecskék V-vonulatának, seregélyek fegyelmezetten szeszélyes hullámvonatainak.

A „Szentkút” forrásánál szomjas darazsak dongnak, - nyár végi nyugalom, kora őszi béke, erdőn-mezőn, angyal-arcon. Komótosan csörgedezik a patak, apró hullámai fodráról költöző madarak kortyolnak. Színes pompájuk jelzi, ők Északról jöttek, talán maradnak, talán tovább mennek?

A szőlődombokon még fogadják a fürtök a nap- hódolat-csókokat. S az illatos, édes kicsi gömbök még beépítik húsukba a mézet, vagy aszú szemekké érnek.

Ahogy piros barázdásan földig húzzák az ágakat a Jonathánok, megpirosodtak a rózsa virág csipkéi, s elhagyja zöld burkát dió és mogyoró. Minden olyan jó, olyan teljes. A kukoricák letörve, a napraforgók már

*nem forognak a Napnak tetszelegve, minden nappal
hűvösebb picit az őszi este.*

*Aztán az erdők elhagyják színeiket, a lángoló színek
ágakról a földre hulltak, sárba értek, éjszakánként
már kissé megreccsennek. A kopaszodó fák között el-
időz a ködgomoly. Ez is szép és sejtelmes. Egy dél-
után ónos eső hullik mindenre, s a hideg jégcsapokat
sodor fákra, ereszsatornákra, villanypóznákra. A bo-
rospincékben már erjed a must, lassan feláldozzák a
Márton-napi libát, a föld, a természet pihenőre készü-
lődik.*

*Gyönyörű körforgás a születés az elmúlás korforgása,
- a napok körforgása; - reggel, alkony, este;
az évszakok körforgása – tavasztól nyáron át a télig –
olyan kört alkot, mint maga a Föld, a Nap, a bolygók
körei, gömbölyűsége, mindezt mintha egy ékkövekkel
kirakott Korona fogná körbe!*

Megszólított az ősz

*Az ősz ködfelhőre ül,
A nyár körül minden kiürül,
Fogam alatt roppannak a szőlőmagok,
Leszüreteltem, vagyok
Mint a fürt nélküli tőkék,
Mint októberi strandon
A hideg medencék.
Vörös telihold úszik a képbe,
Nyárvégi vég
Nem próbál vigasztalni*

*Beteker a szélbe
S bizonytalanná teszi lépteim.
Leülök hát a levelekkel párnázott
Nyikorgó hintaágyra,
Arcomra foltokat fest
Az alkonyi lombnak árnya,
Egy dió még kapaszkodik
Egyetlen szállal a bundába,
Aztán lábamhoz érkezik
Megadó koppanása,
Hiába na! Délben még
Melengethet az égi kandalló,
De este már jó hűvös
a párna ránca.
Megint egy őszi!
Vagy még csak őszelő,
Hisz éjjel még diszkó dobolt
- monoton dorong - a kemping
Óriás sátrába'.
A hang felfelé dübörög
Morzsolom mint a szőlőszemeket,
Ősz, majd a csendet is permetezed,
Mire teljesen te uralod
A hegyeket, vizeket,
Az öreg csontokat,
Ketyegő szíveket,
De lám egy alma mosolyában
Kéred; - ne végy tragikusan, - ne vess,
Hiszen csak pár hónap, kiebrudal a tél
És száz színemmel én is elmegyek!*

Bp. 2013. szept. - 13

4. TÉL

A TÉL - az ESTE –az ÉSZAK a Szépkor - ÖREGKOR

A Tél – a volt gyermek – barázdákat gyűjtött szája szegletén. Homlokán, fehér haján elkalandozik az alkonyat, már félig alszik, még egy picit feltekint a hófehér ágy fölött a cirmos fény-csóvára, önfeledt mosoly. Szemébe szökött a pára, és tudja – nem tudja, ismét boldog!

A sivatagi sátor kemény párnáján is feltekint két éjfelete szem és ragyog. A sátor mögött lomhán emelkednek fel a tevék egymás után, még napkelte előtt indul a karaván. Átsüt a nap a Szaharán.

Mert más a TÉL a földtekének más-más oldalán. Más a varázsa, más a szépsége. Fehér éjszakák északon, jégkunyhó „melegében” ébredő gyermek, vagy sivatag szülötte, az ébredése, nyugodt elszenderedése egyforma a világ minden táján. Gyermekarcban kinyíló vagy elpilledő csoda. Kezét ölébe ejtő elmúló élet, félig már odaát járva, a tavaszt és a telet egyszerre látva.

Más a tél a magas, vagy lankás hegyekben, más a nyüzsgő városokban, csendes falvakban, gyér-lakosú tanyákon. Szépség a hófödte hegyek kéksége, a szántók csíkos sáujai.

A zúzmara csókja lázas ajakra, a fehérbe borult természet. A csendesség, a meghittség, a várakozás és a készülődés a tél szépségei. A felhőkből kihallatszó költöző vadlibák csevegése, a hulló hó csillagzatai, a házak ablakainak sárgás vagy fehér fénye, gyertyák libegő lángjai, kirakat ragyogások.

Hajnali visítás a disznóvágások idején. Ajándék csomagolások az adventi utolsó napokban Európában. A gyertyaláng a gyertyafény Karácsony éjjelén. A Béke boldogsága! Ugyan ez lehet hőségben a Föld ellenkező oldalán.

Tél-kép

*Az erdő felett
Fehér éjszakák húzzák
Menyasszonyi fátylukat,
lassú tánccal Illegetik
a fenyők kérges csontjukat.
Téli napkelte a kérő
Az új nap újra fiatal,*

*Délcegen, fehér lovon
Sétál a zúzmarás hajnaldiadal.
Fehér, puha hóban hagy
kecses pata-nyomokat,
fa-suttogás adja tovább
a szerelmes szavakat.*

*A természet varázsa
A varázs természete!
Néztél-e már a mélyére
Visszatükrözött képére,
Víz visszakacsintására
Huncut ég hunyorgására,
Vízben a föld ikerképe
S benne az ég összes kékje,
Találkozás gyönyörűsége,
Színek, formák teremtése.
Játszadózó ez a csoda,
Ő az, Ő az, mind Ő maga!*

Bp.2012.október 29.

*Az erdő fehér násza- versben, vagy prózában oly
mindegy - szép szó mindkettő*

*Az erdő felett fehér éjszakák húzták mennyasszonyi
fátyluakat.*

*A fenyők a kérőt a napkeltétől várták, furcsa tánccal
ringatták éltes, kerges, öreg_csontjukat. Tudták, az új
nap újra fiatal lesz, délcegen, s fehér lovon sétál majd
át a fák között. Bekukkant majd az ágak közé
s fényével fürkészőn feltár minden titkot.*

*Az éjszaka hullott, szűz hóban hagyja majd a nyomo-
kat, melyek lassan eltűnnek, mint a csodálatosan
tisztá, holdfényes éjszaka.*

*A fenyők fa-nyelven suttogják sokáig a kapott szerelmes
szavakat, miközben a hó-gyapjú melegen takarja a földet,
az avart, az elhajolt fűszálakat, apró bogyós bokrokat.*

*A természet mindig megüli menyegzőjét, csodás_násza
minden évszakban, minden éjszakával bekövetkezik.*

*Nem hezitál, nem kételkedik, nem bizonytalanodik el
soha. Teszi a dolgát, megél minden pillanatot, hagyja
magára hatni az őszi beteljesedést, a téli elcsendesü-
lést. Visszavonul téli álomra sok kis lakója, a menyeg-
ző sok kis tanúja. Összebújnak a fák, az állatok. Le-
lassul a vérkeringés a téli erdőn, hogy majd virágba
borulhasson a szerelem új gyümölcse a tavasz, ami-
kor elérkezik az ideje.*

Bp. 2012. október 29.

Karácsony reggelén

Rezzenéstelen és fehér

Karácsony reggelén

Az ég, az ág,

Kócos haját

Karjára teríti,

Fésületlen minden

És gyönyörű, mint

A kedves mosolya

A párnán ébredés

Előtt – angyallal

Találkozás – szája

Szegletén, fehér

a hóhullás,

*Éjjel megfagyott,
Kemény az út, a dér
Karácsony reggelén.*

*Csak egy madár
Rajzol szívet tipegőjével
Erkélyemen a hóban,
Ajándék, köszönöm
Karácsony reggelén!*

Bp. 2012. dec. 24.

Kilépek a házból. A hibiszkusz bokor pompás hó pamacsokkal díszítette magát, hófehér sapka ágain, göbein, hófehér kesztyű az ágak végein, s még azt is hófehér muffba dugja, körötte hófehér a földtakaró dunyha. Mélyre süppedve benne cica-lábnymok, szarka, varjú járja a havas dombhajlatot, roppanó hóban Anyámhoz indulok.

A kórház kertben a szökőkút fagyott, a déli fényben tükröt-vetnek a hosszú ablakok, a fehér folyosó, a hófehér párna, fehér takaró alól bújik hófehér lába.

Édes-Mama!

Erőtlen kezét kezembe fogom, – Istenem, e kéznek mennyivel tartozom.

*E kéz is fehér, a sötétkék erek, hó alól bukkadó kis erős gyökerek. Arca is fehér,
s fehér angyal-haja, már kísérik, – szárny suhan –
oda föl, – Haza!*

A nap besüt a hófehér csendre; Tél, Elmúlás megállott felette!

*Könnyem lassan folyik le arcomon, jégcsapok csöpög-
nek megértőn, olvadón.
Január - Vége! Januárvége! Egy télvégi csókom – az
utolsó – elköszön
a márnemittvan – kézre!*

TÉL törékenysége

*Csak eső esett, hűvös lehelet kísérte,
És törékennyé vált a világ!
Üvegtörékeny ágak
hulltak mint puhely,
áttetsző fák között!
Jégrügyek, jeges levelek
Jégpáncélokkal vertek
Üvegtörékeny ág-kezek!
Földre dobták a villanydrótokat,
Gyökerestől döntöttek
Utakra gátakat,
Járhatatlan esti csendre
Ítélték a házakat.
Törékeny köröttünk,
Felettünk minden;
Csillogó kristály pezsgőspohár,
Karcsú pelikán-láb
A fák tetején,
Földre zuhanó hattyú-halál.
Csak esik az eső,
Ónos permettel fixálja
A víz-gyöngyöket.
A Mester alkotott
Törékeny üveg világot
Advent éjszakára,
A NORMAFÁRA!*

*törékeny,
mi semmivé lehet,
várja, hogy
Sziklára építsd
Mi beragyogja majd
Ezt a hegyet,
Ennyit kért!
Ennyit kért,
Hogy EGYSÉGBEN
ŐÉRTE MEGTEGYED!*

(Bp. 2014.dec./2015. jan.2.)

I.

*EGYETLEN FÖLDGOLYÓN – a Kék Bolygón éljük meg a születésünket, a tavaszt, az ifjúkort, a Nyarat, az Őszidőt és az elmúlást, a Telet! Együtt forgunk a Földdel. Együtt evezünk a folyóinkban, tavainkon, a hideg, gyönyörű azúrkék Titikaka-tavon ugyan úgy, mint a langyos, opálos Balatonon. Halat fogunk, kenyeret vagy lepényt sütünk, dolgozunk, ültetünk, vetünk, betakarítunk, havat lapátolunk, vagy vizet terelünk, hogy egyformán jusson a közösségnek vízszegény földrészekre. Szállodákat építünk a világ legszebb vagy legcsendesebb részein, hogy aki megengedheti magának lássa meg a más földrészek, más népek életét, kultúráját, természeti és épített szépségeit. De ami egészen közel van hozzánk, ami a saját kultúránk, zenénk, művészetünk, terményeink, kézművességünk az is lehet a szépség maga. Magunk számára és mások számára is. Egyetlen apró kavics, egyetlen kicsi virág, egyetlen gomba, vagy levél, egy fényes csillag a bársonyos éjszakai égen az állatok szeretete, ragaszkodása – mind szépség. Minden szép ami természetes – amit szépségnek látunk! Hogy mit látunk szépségnek az a fejünkben indul el!
Döntsünk a Szépség mellett!!*

*

MINDEN EGYÜTT!

Az ízelet, az illatolt, a látott, a hallott, érzett rezgések; mind – MIND az Élet Szépsége, harmóniája.

Ha észrevesszük, meglátjuk, meghalljuk, befogadjuk, akkor a szépség visszatükröződik bennünk, szebbé teszi gondolatainkat, tekintetünket, arcunk színét, kellemesebbé illatunkat, szebbé a szavainkat, az írásunkat, a hangunkat, a hallásunkat;

*akkor a Szépség gyógyít!
Gyógyítja lelkünket,
Gyógyítja testünket,
Harmonikussá tesz!*

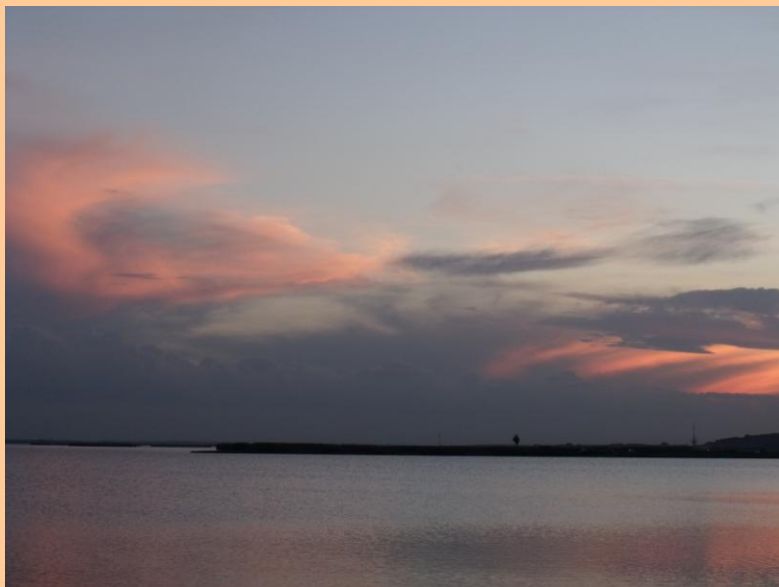
*A harmónia Szépség!
A Szépség harmónia!*

*Ahogy Szépség az Ima,
Ahogy Szépség a Zene,
Ahogy Szépség a freskó templom falán,
Ahogy Szépség a templom fala,
Ahogy Szépség a hegy vonulata,*

*Összeolvadása az Égnek a Földdel,
A Balaton türkiz vizének önállósága az által,
Hogy nem tükrözi az ég kékjét, hanem
Dacolva azzal, ő más színeket közvetít;
S ettől a mástól lesz egyedi szépségű!
Nem úgy a tenger, amelyik hűen tükrözi vissza
Az ég kárpitjának kékjét – azonos fent és lent,
S ettől válik szépséggé, hogy egyé váltak, azonosak!*

A SZÉPSÉG a Tavaszban, a csecsemőben és a gyermekben egészen más mint az Őszben, Télben. Az öreg emberek barázdált arcéle, hófehér haja, az ősz, a tél szépsége, de minden korban, minden időben, mindenkiben ott van!

Ennyit akar a Szépség közvetíteni! Ennyit! Ez az ennyi a Minden! Hitet ad, Erőt ad, Életkedvet ad! Hallgaszuk szeretettel a „közvetítését”! A végén azt mondhatjuk, Győztünk! Győztünk!

II.

Szépség mindenben

*Gondolatban
Szóban
Cselekedetben*

A gondolat bennünk születik!

Gondolat-terelő

*Gondolataim elbitangoltak,
Mint a pásztor nélkül maradt nyáj,
Mint a nyár végét jelző,
útra kelt, sárga levelek.*

*Már nem elegendő
Számukra a terelő csaholás,
Egy esővíz locsolás,
Valami küzdő akarás
Kell, ami felráz!
Gondolattalan semmibe nézés
Még kell neked
Egy kis őszi érés,
Hogy zamatosan kiteljesedjenek,
Kosárba rakva gömbölyödjenek,
Mézédes ízt adjanak
A beérett szónak,
Mosolygó csókok legyenek
Fáradt homlokoknak,
Narancs-szín ragyogás
Sápadt lelkeknek,
Kik régóta szenvednek,
Kik gyógyításra várnak,
Árva gyermek-világnak,
Állat csaholásnak!
Gondolataim hát összeterelve
Ballagjanak fel a hegyekbe,
Vonuljanak csendes falvakba,
Ki a mezőkre, utca sarkokra
Szóljanak mint a kolompok,
Legyenek vidám harangok,
Hogy elinduljanak bénák és vakok,
Göndör nyájam indulj, s tegyed:
a cselekedet-erek,
Szívekhez szóló lassú gleccser-
Cseppenéssel szülessenek;
A gondolat tettet érlel!*

Csendes erővel!

2012. szept. 26.

Szólj, szép szavakkal

*Szólj, halvány, szép szavakkal,
csendben, ahogy én vagyok magammal
akkor a felszín nem zavar fel vizet, csak
spirál-köröket rajzol, ahogy örül szíved.*

*Szólj, megfontolt szavakkal,
szelíd a gondolat legyen,
az érzések lesikló pályáján
száz kanyart ír le úgy is, védtelen.*

*Szólj nyugtatón, mint mély alt
Lágyan elúszva a szürkülő égen,
csendülj, ha szomorú vagyok
öt szólamban, füttyülj a szélben.*

*Felcsipegetem a szép szavakat,
Félszékében táplálom a gondolatot,
Hagyom békésen szállni őket,
Fegyverek ellen nem harcolok.*

*Szólj szép szavakkal, a szép szó
Visszhangot ad,
S akkor az egész világot betöltik
A megsokszorozott szép szavak!*

Bp. 2011. január 26.

Szebb semmi nem volt...

*Az ég a földdel összefolyt,
S a végvonalba benne volt
Minden teremtő képzelet,
A szerte futó vér-erek,*

A kicsapódó só-rögök,
A gondolat a csont mögött,
Minden olyan egyveleg,
Mit láthatok, mit érthetek,
Mihez megfejtésedet
Minden mögött Te adod,
A pillanatra szaggatott
Végeset és végtelent,
Hitelesíti kézjegyed,
Szemlélteted programod,
Láttatod a tervedet,
gondolat, szó, cselekedet,
meghatározza
Az életet!

Míg az ember - hogy ha fest,
elmázolja a vonalat,
dédelget fakult álmokat,
kever barackszín jelent, mit
lehet egy percig fogva tart,
a jövőt nem tudja merre tart,
palettán hagyja a színeket,
száradjon a képzelet,
szemében a kép ott marad,
s lelkével látja, hogy
szebb semmi sem volt;

- az ég a földdel összefolyt!

Bp. 2011. január 21.

*

*Ha tovább nézünk önmagunkon, környezetünkön,
Földünkön is túl ott van*

A VILÁGEGYETEM Szépsége:

Az Éjszakai égbolt:

- *Nyitva van a Csillagkapu. Erőt és feltöltődést ad!*
- *Hogy a csillag-képek átvonulnak a horizonton, a Nyilas csillagkép, Kostól a Bakig minden csillagjegy, - a Tejút széles csillagsávja, a Fiastyúk „csibéit őrző”, sűrű csillagformája.*
- *A fényt hozó meteorit - mint 2011. augusztusában Balatonaligán – szivárvány színeket festett vakítón az égre, majd a házfalakra, tetőkre, érkezett és megsemmisült.*
- *A hulló csillagok, augusztusi éjen;*
- *A Hold-bolygó – vékony, éles sarlójától kerekre hízott világító gömbölyűségéig, emberre, állatra, tengerekre olyan hatással ...;*
- *Majd a tőle az uralmat átvevő halvány hajnal után a Narancsvörös ragyogásban kelő Nap. Megindító, fenséges, letérdelsz, vagy sírvafakadsz!*

A NAP- Szépsége

A NAP – az Élet! Sok szépséges Nap-élet élménye van általában az embernek élete folyamán: – ami beégette magát a lelkembe – megosztom: - az egyik a

„Visszaforgatott film”

Az Úton voltam. A nap szemben volt, amikor ráhajtottam az útra. Vörös volt, izzott, vibrált, szép mint egy vulkán, szép, mint egy szív. Uralta az eget, maga alá rendelte /talán nem is rendelte, csak elfektette/ a Földet. Vörös felhő-tengerek ringtak mellette. A hegyek felett állt, úgy maradt oldalamnál kíséretként.

Gyönyörű dal szakadt fel belőlem, sem a dallamát, sem a szövegét nem ismertem, akkor született! Könnyen és gördülékenyen jött a világra, gyomromból, torkomból, mélyről és szépségesen. Rázott az a fájdalmas szépség ami kísért, fájt ahogy lassan elhagyott! Fájt, ahogy az a fájdalom, mi földbe kísérte kedvesem, ahogy lassan eltűnt a rózsakoszorúval a hóesésben. És énekeltem, énekeltem a sohasem ismert dalt a Teremtőnek, a Napkorongnak, az elment Kedvesnek, s a könnyek folytak arcomon. Hálaének volt, a Szépség váltotta ki, megismételni nem tudtam többé. Fájdalom volt és boldogság, s a Nap lebukott a hegy mögött, kicsi fehér kocsim szinte szállt a fényes, ezüst-fényben, szürkületbe kúszó alkonyatban. Egy naplómiban biztosan ott van leírva ez az „Alkony élmény”, ami ma eszembe jutott „Isten kreativitásáról”.

Ilyen élmény volt, de nem fájdalmasan gyönyörű, hanem ujjongó örömmel töltő, amikor Zalából hajnalban indulva az erdők, dombok kísérte út végén felemelkedett, felragyogott az óriás Napkorong. Bearanyozta a földet, jelzőtüzként emelkedett. Előttem gömbölyödött izzón, óriás volt, érett óriás narancs, szinte vezetett, húzott az úton, kacagtam, repestem az örömtől. Ilyen volt az érdi úton felbukkanó is, amikor legszívesebben felkapaszkodtam volna a kocsi tetejére, hogy egészesek neki ég felé tárt karokkal. Vagy Várna öblénél, ahogy lassan, hihetetlen nagyságban emelkedett ki a tengerből. Kiszakította belőlem a zokogást, bár új napot hozott, de búcsúzás is volt a majdnem Édentől, a majdnem tökéletestől, a teremtett szépségtől, az elköszönés fájdalmával.

Az itt kelő Nap, valahol a Föld másik oldalán lebukó nap volt! S az ezüst-madár szárnyai felett nézve úgy éreztem, hogy egyszerre álltam akkor a Föld mindkét oldalán!

Egyszerű, mindennapi történések talán, meghajlás az előtt, „aki” előtt Fáraók, királyok, papok hajoltak meg, népek borultak le a földre, hogy dicsőítsék, énekeljenek, vagy imádkozzanak. Isteni Fény a Nap.

A FÖLDrészek szépsége

A Világ édeni szépségű szigetein, sugárzó arccal úgy nyilatkoztak az emberek; - szeretik a földjüket, szeretik ősidők óta ismert, nemzedékről-nemzedékre átadott táncaikat, dalaikat, nyelvüket, kultúrájukat, művészetüket! Ezt a szeretetet kell újra éreznünk, - bárhol éljünk a világban, - hogy értékeink értékek maradjanak!

A Szépség kiváltotta érzelmek, gyakran csendes, mélyről jövő sírás vagy mélyünkből felnyomuló fájdalommal vegyes, hang nélküli ujjongás formában bugygyannak ki az emberből, ahogy történt:

- Machu Picchu fenséges látványa előtt állva; vagy - Názáret templomában mozdulatlanra gyengülve, vagy Lázbérc vize-tükrénél, a szerelem ölelkezése természettel, emberrel, a léttel.

Az érzelmek a szépség kifejezői: amikor a szépség olyan erős érzelmeket vált ki, hogy szinte fájdalmat okoz, ami nem fájdalom, hanem fájdalmas gyönyörűség, ami könnyekként pereg le arcunkon, az érzés akkor a lélekbe ivódó és onnan visszatükröző szépséggel találkoztunk.

Mindegy mely részén a világnak kapjuk meg a Szépség kicsiny mozaik kockáit, életünk végére összeáll a kép. Teljes-képet kapunk fenséges pillanatairól, sötét árnyairól, mélységeiről, magasságairól.

Egy kis csokrot kapunk kezünkbe, melyben egy-egy szál virág a látott,

- *Országok Szépsége,*
- *A Haza – tájainak, városainak szépsége,*
- *A Családban élő erő- összetartozás szépsége,*
- *Az Egyén, az Ember szépsége.*

AZ ÉLET SZÉPSÉGE ahogy jelen van;

- *minden élőben, élőlényben; -Növényben- Állatban, EMBERBEN!*

Az EMBERBEN, az Egyediségben

- *a Kreativitás szépsége*
- *amikor épít: - az ÉPÍTÉSZET – akár évszázadokra szóló - szépsége,*
- *amikor fest: - a FESTÉSZET színek, árnyak varázslatának szépsége – vagy mint a SZOBRÁSZAT formában testet öltött szépsége,*
- *amikor hangokkal varázsol: a ZENE egyszerű, vagy éteri szépsége,*
- *amikor ír: - s KÖLTÉSZET születik szavai által.*

A mindennemű MŰVÉSZET szépsége, legyen az szövegszöveg, kerámia készítés, porcelánfestés, gyöngyfüzés, fafaragás, virágkötészet vagy száz és száz gyönyörű tevékenység, Leonardók vagy egyszerű kézművesek alkotásai, többnyire erről szólnak, ez által születnek.

- *a Munka szépsége gyöngyöző homlokon, - minden ami által valamit adunk – adunk!*

*A szépség úgy tűnhet, önmagáért van!
De ez csak a látszat!*

Semmi sem önmagáért van!

Sem a gondolat, sem az alkotó létrehozás, sem a teremtet dolgok szépsége nem önmagáért való: - a virág a szépségével, sárga, piros, kék, lila színével,

Édeskés, fanyar illatával vonzza magához az őt megtermékenyítő bogarat, darazsat, hogy szertehordják magját, porát stb.

A bogár, a darázs, a többi termékenyítő-szállító a maga formájával, millió színével, illatával szintén szolgál – más állatoknak eleségül;

A madár számára; mely olyan sokaságban, olyan különleges formagazdagságban, a teljes színskálában, hangformában ott vannak a teremtés gyönyörűséges fűzérében;

Bár a hüllők, a kígyó, a türkiz-zöld/kék gyík másképpen szép, mint tigriskölyök és a házi cica, de mindnyájuk különleges, egyedi szépségei a Földnek.

A gnú-csorda vágója, az elefántok súlyos léptei vízterületek felé haladva a naplementében épp oly káprázatos mint a pihenő oroszlán az aranyszín fűbe olvadva.

A Tenger világának káprázatos ecsetelésére minden nyelv szegényes. Millió és millió forma, szín, mintázat, mozgás jellemzi az óceán mélyek felfedezett s még fel nem fedezett egyedeit! A tengeri állatok gazdagsága, a korallok, algák, csigák, teknősök és... és...sorolni lehetetlen milliárdnyi fajtáját, a Teremtő olyan elképesztő, elképzelhetetlen kreativitásáról árulkodnak, ami minden emberi képzeletet felülmúl. Mind-mind az Élet Szépsége!

A vízesés hatalmas, gyönyörű erővel, gyönyörrel zuhant, ömlött a földtölcsérbe.

Mint egy aktus, hófehér, habzó nedve becsapódott a Föld befogadó ölébe; lehet ez

A Természet gyönyöre!

*A Paradicsomban kaptunk otthont!
Lépünk ki minden reggel ebbe az édenkertbe nyitot-
tan, hálával, örömmel – és ülünk le minden este
benne egy pohár borral megköszönve, hogy itt élhe-
tünk! Élvezzük és vigyázzunk rá!*

Az ÉLET SZÉPSÉGE SZÜLETÉSTŐL A HALÁLIG!

*Lehet, hogy amiben vagyunk az nagyon hasonlít
A MENNYEI SZÉPSÉGRE? Ez fogalom számunkra? Ez
a fogalom is lehet gyönyörűségeen színes!*

- ez a fantázia, a képzelőerő!
- A vetített kép szépsége!

*Amilyen szépnek látjuk, olyan szépet tudunk majd
megvalósítani!*

*A fejünkben /elménkben/ születik meg a Szépség és
ezt a szépség szüleményt közvetíti az összes érzék-
szervünk – szemünk, fülünk, orrunk.*

*A TEREMTŐ teremtő társai vagyunk, ha alázattal,
szeretettel, jósággal elfogadjuk, hogy Ő az egyetlen,
EGYETLEN, akkor Ő társ-szerzőkké fogad, s mi épí-
tünk, faragunk, írunk, muzsikálunk, szőlőt met-
szünk, szőlőből bort préselünk, gabonát vetünk, ara-
tunk, kévét kötünk, lisztet őrlünk, kenyeret sütünk,
fát ültetünk, lehetőséget teremtve, hogy erdő növe-
kedhessék, bányászunk, ércet olvasztunk, síneket,
mozdonyokat készítünk; tehát létrehozunk emberi al-
kotásokat, számítógép előtt ülve zseniális dolgokat, -
ahogy fejlődünk!*

*Ha a Szépség gondolatával dolgozunk, munkánk
eredménye szép lesz /szép lehet, egyben hasznos is/.
Alkotunk. Alkotásból létrejöhetnek a csodák!
Szépnek látva a másik embert – szerelem születik!
Szerelemből születő gyermekek mindig szépek!
Aki meglátja magában a Szépséget – szereti önmagát!
Aki szereti önmagát, az képes arra, hogy mást is sze-
retni tudjon!
A Szépség és a Szeretet így kéz a kézben jár!
Amit szépnek látok azt szeretem!
Amit szépnek hallok azt szeretem!
S amit szeretek azt szépnek látom!
Akit szeretek azt szépnek látom!
- akkor is ha a látásom sérült és vak vagyok,
- mert akkor szépnek hallhatom a hangját,
- kezemmel érintve érezhetem szépnek szája vona-
lát, álla ívét, kellemesnek haja tapintását, illatát – a
lélek-szemek láttatni fogják, s így két nem látó is „ér-
zi” a szépséget.*

*A SZÉPSÉGET tehát a SZERETET
Mutatja meg,
Hallatja meg,
Érezteti meg!*

*A Szépség érzékelése nem csupán a gyönyörködés,
hanem maga a Szeretembe feledkezés,
A Szeretettel hullámozás,
A Teremtés felfogása,
A Teremtés elfogadása,
A Teremtésnek szóló ujjongás,
A Teremtésnek szóló áhítat!*

*A Szépségben elmerülni, gyönyörködni színtiszta me-
ditáció!
- legyen az annak bármelyik fajta megnyilvánulása.*

A TISZTASÁG – SZÉPSÉG

A tiszta levegő,

A tiszta víz,

A tiszta ég,

A tiszta jég.

Az Univerzum Szépsége, s benne az Ember Szépsége!

A tiszta lélek,

A tiszta szem, - a tisztán látás,

A tiszta fogak, ajak, - a tiszta beszéd,

A tiszta bőr - a tiszta érintés

A tiszta hang - őszinte, hamisságtól mentes,

Mind együtt az Ember Szépsége így gondolom.

III.

A SZÉPSÉG lehet, hogy mindenkinek mást jelent;

megtalálása, felismerése, felfedezése; a munkában, az alkotásban, az alkotómunkában, egy ember arcában, a természetben, a világban, valószínűleg annyi felelet, ahány ember!

Néhányuknak feltettem a Kérdést; - Mi számodra a SZÉPSÉG?

- MI JUT ESZEDBE ELŐSZÖR A „SZÉPSÉG” szó HALLATÁN?

- Mi SZÁMODRA A SZÉPSÉG fogalma?

- VÁLTOZTATHAT-e gondolkodásunkon, életminőségünkön, jövőnkön a szépségek felfedezése, meglátása, továbbadása?

Íme a válaszok:

*Dr. CSIBA TIBOR - nyugalmazott bíró
(művész lélekkel megáldva, aki szabad idejében zongorázik, fest)*

„Megtisztelő a feltett kérdés! Szívesen válaszolok. Számomra - Petőfi Sándor nyomán - „ami egyszerű szép is, ami egyszerű jó is” ez az én esztétikám. Bővebben. A szépet nem abszolutizálom, a szép nem az ami - hogy úgy mondjam - „csicsás”, a szépség egy rendkívül összetett, általában objektív, az inividuum számára szubjektív fogalom. Valaminek a megítélése abból a szempontból, hogy szép-e, leírhatatlan sok összetevő gondos mérlegelését igényli. Volt bíróként úgy mondanám, hogy a „bizonyítékok”(összetevők) egyenkénti és összességében elvégzett értékeléséből alkul ki az ember számára a szépség. Valahogy úgy van ez mint a zenei hallás. Az egyes embernek van egy bizonyos vele született adottsága arra nézve, hogy mi a szép, aztán a társadalom részévé válva - gyermekkortól az egész életen át - a környezet (az iskola, a munkahely, az utca, a család, a barátok, a példaképek, a könyvek, a versek, a színház, a zene, a természet, a képzőművészeti alkotások stb. nem sorolom) alakítja, változtatja, formálja a szépség-tudatunkat.

A szép fogalma rendkívül összetett, ezért nagyon nehéz definiálni. Talán ez is úgy van mint minden hasonló fogalom (jóság, barátság stb.) Talán van egy társadalmilag meghatározható mérce arra nézve, hogy mi a szép. Bár ebben nem vagyok nagyon biztos. Inkább afelé hajlok, hogy a szép szinte teljesen szubjek-

tív kategória. Számomra a szép azt jelenti, hogy látásával, hallásával az emberben egy jó érzés alakul ki. Ha látok egy gyönyörű virágot, hallok egy szép muzsikát nagyon jó hangulatba kerülök, sok olyat elfelejtek ami esetleg szomorúvá tesz.

Egyszer egy borkóstolón azt mondta a borász, hogy „ez egy nagyon szép bor”. Megkérdeztem tőle, hogy miért ezt a jelzőt használja, hiszen a nótában is az áll hogy „jó bor ugye sógor...”. Azt felelte, hogy a szép ebben az értelemben azt jelenti hogy a kínált szép borban benne van minden olyan tulajdonság amely a bor sajátja. Színe, íze, illata és benne vannak azok az összetevők is (cukor, sav, stb.) amelyek kellenek a borhoz.

Úgy érzem, hogy nekem van némi adottságom a látott és a hallott szépségek befogadására. Nagy örömet okoz számomra pl. egy naplemente, egy zuzmarás téli táj, egy ragyogó napfényben ringó búzatábla, no meg a jó zene és ének. De bevallom a szép gondolatok is nagyon megragadnak. A baráti társaságunkkal ha összejevünk, soha nem mulasztok el - a zongorázáson túlmenően - egy-egy szép verset elmondani. Egyébként magamnak is gyakran olvasok verseket. Hát így próbálok szerény lehetőségeimmel „vadócba rózsát oltani, hogy szebb legyen a föld”!

Gulyás Anna képzőművész

Mint művészeti eszköz, készülnek képeim: akvarell, - kollázs, - olaj és zománccal.
A zománc az egy varázslat!

A fémre felhordott zománc, mint a szerzetesek homokból készített mandalái, megszületik. Ám az én művem nem szóródik szét a széllel, hanem kemencében 850 Celsiusra hevitem és amikor a vörösen izzó tűzzé válik maga a kép is.....kiveszem és várom, hogy megszélidülve mutassa meg színeit.

Igen, ez a befejezés extázisa.

Köszönöm Istenem, köszönöm, hogy megkaptam az alkotás örömét!

Kamarás Klára író, költő, festőművész

A szépség számomra több, mint olyan esztétikai érték, amire rábólint az ember, hogy igen, tetszik. Tetszik, de egyben élményt jelent, érzelmet vált ki, valamiféle együttrezgést az alkotás létrehozójával.

A színek, képek mindig nagy hatással voltak rám, mivel fiatalabb koromban magam is festettem, művésztelepre jártam, kiállításokat látogattam. A látvány szépsége ma is olyan emóciókat vált ki belőlem, melyek messze túlmutatnak a kiindulási képen, elindítanak egy gondolatsort, amit azután nekem is ki kell fejeznem.

Például Hajdú Mónika Gyertyaláng című fotóján csak egy égő gyertya van sötét háttér előtt.

Ebből ez a pár sor született:

GYERTYALÁNG

Hajdú Mónika fotójához

Adj meleget!... Áraszd a fényt!

*Ne vedd el tőlünk a reményt,
hogy szebb és jobb lesz a világ!*

*Mire gyermekünk, unokánk
Körültekint, s felnéz az égre,
ne égő házak füstjét lássa,
mert béke lesz... mindenütt béke...*

Egy textilművész képe láttán írtam a következő sorokat:

PARADISO

Tamás Klára faliszőnyegéhez

*Egy tiszta, szent világra vágyik lelkünk,
mit nem találunk itt e földi létben,
csak álmainkban sejlik fel merengőn,
hol aranyfényben fürdik fenn az éden.
Hulljon szívünkre béke és a hála,
mert kivirult a szépség rózsaszála.*

A Kék csend című versem egy internetes fotókiállítás hatására született, ahol a képi élményt a zenei háttér fokozta.

Azt már ne firtassuk, hogy a szép kép által kiváltott reakció milyen eredményre vezet. Ha akad olvasó, akit megérint, akkor érdemes volt leírni.

Székács Zoltán festőművész

Első hallásra a szép szó tetszést keltő, gyönyörködte-tő, elsősorban a látvány számára. Második értelmezé-sében a szépség gondolom a szellemi élvezetet nyújtó élmény, például amikor nem látunk valamit, hanem hallunk.

A képzőművészetben elsősorban és kizárólagosan a látvány élményére hagyatkozunk, persze elképzelhető

egyfajta taktilis érzékelés, tapintás is, ami szintén valamilyen szép érzetet kelt bennünk.

Azt gondolom, hogy a festészetben külön kell választani a korábbi korok un. szépművészetét, illetve a kortárs modern festészetben megfogalmazható szépséget. A korábbi korokban az un. szépművészet a szépen festett, élethű, nagy mesterségbeli tudással készült és még sok-sok ismérvet magában foglaló kategória volt.

A mai festészetben a szép sokszor új értelmezést nyer. Nem kell semmilyen korábban elfogadott dogma szerint alkotni ahhoz, hogy egy esztétikai élményt nyújtsunk.

Elsősorban a forma és a tartalom egysége kelt bennünk egy olyan katartikus élményt ami a szépség fogalmát lefedheti. Fontos lehet elemezgetni, hogy mitől szép valami és mitől nem. Például nem elég úgynevezett szép színeket egymás mellé festeni, mert ettől nem hogy szép eredményt kapunk, hanem éppen hogy giccsessé válhat a munka. Sokszor a szép színek akkor élnek igazán ha nem annyira „szép” színek mellé festjük. Gyakran az úgymond ronda színek a legszebbek. Gondoljunk csak a valór értelmezésekre, amikor kifejezetten arról van szó, hogy egy-egy szín melyik más szín mellett él a legszebben.

Ezenkívül ez az egész egy teljesen szubjektív fogalom. Gyakran halljuk kiállításokon a mellettünk állók véleményét, akik egymásnak mondják egy-egy képről, hogy szép, majd rápillantva döbbenten látunk egy kifejezetten negédes valamit. Így tehát a szép egy nagyon nehezen körvonalazható valami.

A szépség egy testi és lelki élvezeti forma, ami rendkívül szubjektív és szinte mindenkinek mást és mást jelent.

Minden kornak kialakulnak a maga szépségideáljai amihez igazodnak a kor emberei, esztétái, divatja, megmondó emberei, művészettörténészei.

Tiboldi Mária ny. operett művész

Tőle is kérdeztem; főképp zenével, táncművészettel, a dal szépségével kapcsolatban. A válaszát „altattam” mert nem erről szólt. Aztán 2015. május hónap utolsó napján meglátogattam. Ültünk a tóparthoz közeli házának teraszán, nyersen-érett, vízesésként leömlő borostyán fal mögött, mely szinte bástyát képezett az út felé.

A tegnap esti, jócskán éjszakába nyúló vad dobolás, hullámzó tombolás zajáról beszéltünk, mert a „koncert” fedőnéven rendezett valamit csak zajként tudtuk megélni. – Én mindenféle zajban, zenében éltem az életem, nem vagyok érzékeny az ilyen műfajú zajokra, de ez semmihez sem hasonlítható örült bumm-bumm volt – mondta Mária. Nem az afrikai tam-tam dobok ütemes hangja volt ez, ami nem kellemetlen, nem jött át zenének még foszlánya sem, itt csak az elektronikus dob-gép hárttyát repesztő, ideget tépő zaja volt, s akkor bekapcsoltam a TV-t, a legnagyobb hangerővel. Fiatal orosz zongorista Daniil Trifonov Liszt Mazepa című zongoradarabját, s a transzcendens etűdöket kezdte éppen játszani. Játszotta, élte, szemléltette, földöntúli világba emelve a hallgatóját. Én még ilyen zongora iránti, a zenemű iránti „szerelmet”nem láttam, nem éreztem előadótól talán sohasem. Nem egyszerűen, vagy nagyszerűen átadta, közvetítette a zenét, hanem vitt bele az extázis-szerű élménybe.

Egyszerű fehér ingben, fekete nadrágban ült a hangszer előtt, hosszan nézte, mintha beszélne hozzá hangtalanul. Már ahogy leütötte az első hangokat, elindított bennem valamit; megjelenítette a zenét, láttam a lovakat, hallottam a vágójukat, a paták kopogását, szinte érezni lehetett a gyönyört, amit Liszt

nyújtani tudott minden játékaival a hallgatóiban, biztos, hogy mindenki tűzbe jöhetett aki a közelében volt, aki hallhatta, láthatta játék közben. A fiatalember előadásának élménye odarepített abba a korba, éreztem Liszt hatalmas vonzását, elvarázsolt, komolyan olyan volt mint a gyönyör. Megértettem, miért tudott Liszt még 80 évesen is szerelmet nyújtani egy fiatal nőnek, miért vonzott oly sokakat; mert szerelmi lángok csaptak fel muzsikájából, csupa érzelem volt, zseniális volt, a legnagyobb volt. Chopin lehetett ilyen. – Érzelem és értelem szükséges az emberi életben – prédikálta ma a tiszteletes a misén – folytatja Mária. Érzelem és értelem, hát nem szép? – Igen, Austin is ugyan ezt írta meg egyik nagy regényében – szólok közbe.

Az a zenei élmény tegnap este elmosta a kinti hülyítő, dübörgő, tönkretevő /a fiatalokat tönkretevő/ zajt, felülírt mindent, varázslatos volt!

- Hallgattam Tiboldi Máriát, aki operát is gyönyörűen énekelt, aki az operett műfaját magas szintre tudta emelni gazdag, kulturált hangjával. Szomorúnak, szorongónak éreztem amikor leültünk beszélgetni a diófa megnyugtatóan friss leveleit fölénk nyújtó teraszon. Amikor keserű szavai áttértek a gyötrő zajoktól menekülés elmondásába, - megváltoztak a jelzői, áradóan szép szavakkal, dallamokkal, ívekkel telten adta át az orosz fiatalember zongorajátékának élményét, aki egygyé vált Liszttel, a zenéjével, az érzelmeivel, s nem Ő volt az előadó ott és akkor a fekete hangszer előtt, hanem Liszt érzelmei tudtak átjönni időn és hatni arra aki hallgatta. Ez a zene lám tovább hullámszórt a zeneértő hallgatóban és ezt a fajta zene-élményt kellene tovább sugároznunk a fiataloknak Ezt az éteri harmóniát. Ezt az élményt megismertetni velük. Mária a szavaival együtt kinyílt mint a pünkösdi rózsa, szép lett újra a szépen szótt szavaktól, amivel átadta

az átélt élményt, ami betöltötte az estéjét, s kizárta a diszharmóniát, a gépzenék tomboló örületét az estből.

Valami ilyesmi gondolatokat vártam tőle egy eszten-dővel korábban, amikor kértem, hogy írjon a kérdésemre néhány mondatot a zenével kapcsolatban a „Szépség örömhíre” címmel készülő munkámhoz.

Ezen a május 31-i koraestén, amikor a nap már csak kis szikrákként libbent fel a fák lombjai között, amikor az ég kékje tiszta és derűs volt. Ahogy feltekintetem egy lökhajtásos épp hófehér fodros, két-sávós utat húzott ezüst csillogással e kékségre, s a templom tornya mellett egy szilvakék hőlégballon emelkedett lassan szuszogva a vízpart irányába. Nyugalmas volt a hétvégi alkonyat, a madarak örömködtek a frissüde, kertnyi rengetegben. - A természet látod mennyire megújul, hihetetlenül színpompás, ragyogó, fényben dúdol. Olyan fényes volt körülünk a levélpáncél, mintha frissen glancolták volna. A borostyánlevélbástyája óvta a teraszt az utca zajától, porától, a tegnapi dübörgő „autóversenyt játszó” hangoktól. Árnyékukba bújva apró árvácskák mosolyogtak a cserepekben, ládákban, valódi mosollyal, valódi szemekkel, valódi operettes kis pártát formázva szirmaikkal. Kíváncsi „tekintettel”, figyeltek, mindegyikük felénk fordulva teljes, szerény, egyszerű pompájában, olyan kifejezően, hogy szinte halkra fogtam a szavaimat. Vidám és elbűvölő volt. Nézd őket, gyönyörködj bennük, beszélj velük, mert különös kis élőlények, - mutatam rájuk elkészítés előtt.

Megkaptam a zenéről szóló, forrásként feltörő, elragadtatott szavakat Máriától. Visszaadhatatlanul át-érezve beszélt róla mély ihletettséggel. E percek olyanok, mintha nem is mi szólnánk, hanem a belső varázslat beszélne belőlünk! Elragadtatásban!

Ez is a Szépség örömhíre!

Köszönöm!

(A beszélgetés Velence, 2015. május 31.-én – Tiboldi Máriával, az „Operett legendájával”)

*És Örömhír – minden gondolat, minden válasz!
Látható és láthatatlan világunk maga a Szépség!
Megtehetjük bármikor és bárhol, megtehetjük azt,
hogy behunyjuk szemünket, elengedjük az esetleges
szomorúságot, fájdalmat, sötétséget vagy betegséget
és zárt szemhéjunk mögött behívjuk azt a képet, me-
lyet életünkben valahol, valamikor szépnek találtunk,
szépnek láttunk, Szépségként éltük meg; egy naple-
mentét, egy napnyugtát, egy tavaszi nyárfa-erdőt, egy
pipacsos rétet, egy szál rózsát, kedvesünk ifjú arcát,
egy őz szelíd szemét, egy óriás platánt, egy aggastyán
kezét.*

*Bármit felidézhetünk belső látásunkkal, bármilyen
kép felragyog bennünk, he felidézzük!*

*Emlékezés vagy fantázia; állhatunk a Jordán partján
ha soha nem voltunk ott akkor is!*

*Lenézhetünk a hófödte Mont Blancról ha azt szeret-
nénk, állhatunk a Viktória vízesésnél, hallva a víz ro-
baját, ha belső látásunkat „élesre állítjuk”.*

*Megláthatjuk, észrevehetjük, felidézhetjük, elképzeli-
hetjük a Szépséget akkor is ha elvesztettük látásun-
kat, mert így vagyunk teremtve, hogy képesek –
KÉPESek vagyunk a SZÉPSÉG számtalan formában
történő felfedezésére!*

Éljünk a KÉPES-ségünkkel!

Mondjátok el Mindnyájan miben látjátok meg a varázst, s mit ad, mit adhat a jövőben az Emberiségnek a Szépség „látása”.

Mondjátok el!

Mondjátok el Mind!

MEGHALLGATJÁK!

A szépség keresése, felfedezése ókorban, középkorban, s modernkori világunkban is felbecsülhetetlen értékekkel gyarapította, s az élet számtalan területén vitte előbbre az emberiséget. Nem csak anyagi adományok voltak ezek, hanem lelki, szellemi épülésünket, fejlődésünket elősegítő csodák is egyben. Ha – és amikor a harmónia elhagyta a gondolkodást, kultúrák omlottak össze, tűntek el a semmiben. (Úgy általában két- két és félezer évenként.)

Végtelen nagy szükségünk van a Szépség, a Harmónia hatalmának újra felfedezésére, mindennapi életünkbe történő beépítésére, a vele való egyesülésre! Még ha túlzónak gondolják is úgy hiszem, - ez fennmaradásunk, a Föld élhetőségének fennmaradása érdekében is egyre sürgetőbb.

S az Idő...

Bodó Csiba Gizella

A photograph of a winter scene. The foreground and middle ground are filled with snow-covered trees and bushes. A path or road is visible in the distance, also covered in snow. The sky is a pale, overcast blue. The overall atmosphere is serene and quiet.

Az Örömhír elindult

**Egy pici ér, egy vékony csermely,
Indult el Szépség a Szépségeddel,
Te csak folyjál frissen, szépen,
Szépséged folyóvá érjen!
Köveket, gátakat átölelve
Csobogjon csendben ösereje.
Tápláljon éltet útja során,
Hol deltává duzzad az Föld-Óceán!**

Budapest, 2015. november